

16. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 54,6.8

Hle, Bůh mi pomáhá, Pán mě udržuje naživu. Budu s radostí přinášet oběti, chválit tvé jméno, Hospodine, že je dobré.

Uvedení do bohoslužby A

Dnešní liturgie obrací naši pozornost k prastaré otázce lidstva: Proč Pán Bůh, když je tak dobrý, ve trpí světě zlo? Proč je nevymýtí, proč nezatočí se zlými lidmi? My se ovšem při takovém uvažování vždy automaticky počítáme mezi ty dobré. Ale jsme před zrakem Božím opravdu tak dobří? Zpytujeme své svědomí, litujeme svých hříchů a poprosme za jejich odpuštění.

Nebo:

Liturgická akce je akcí organizovanou a ta vždy potřebuje určité přípravy. Nutně vyžaduje schopnost vystoupit ze sobeckého osamění, sklonit se, abychom mohli vystoupit k Bohu. Proto chvíle ticha a ponoření se do vlastního nitra je tak důležitá. Okamžik tohoto tichého soustředění od každého z nás vyžaduje také ohled na naše bratry a sestry, kteří budou spolu s námi slavit svatá tajemství. Naše bohoslužba je pak v tomto smyslu i příležitostí k projevu trpělivosti s druhými, s jejich způsobem projevu a zpěvu, i s pozdě přicházejícími; je možností prokázat lásku, když uvolníme své místo, posuneme se v lavici nebo postoupíme dopředu, když ochotně ukážeme text ve zpěvníku. To vše je součástí dispozice pro radostnou a pokornou oslavu našeho Pána.

Uvedení do bohoslužby B

Minulou neděli jsme byli při bohoslužbě tichými účastníky, jak Pán Ježíš rozesílal své učedníky. Dnes s nimi můžeme prožít jejich návrat. Pán je vítá láskyplně: „Teď si trochu odpočiňte!“ I nás dnes Pán Ježíš zve: Trochu si zde odpočiňte. I my jsme se sem vrátili po týdenní lopotě, i my teď můžeme našemu Pánu povědět, co bylo s námi v minulém týdnu, na co se těšíme, nebo čeho se bojíme v týdnu příštím. Připravme se k tomuto oddechu důvěrnou prosbou za odpuštění všeho, co jsme vlastní vinou nezvládli.

Uvedení do bohoslužby C

Při každé bohoslužbě se vlastně jedná stále jen o jedno zásadní: zda konečně a doopravdy uvěříme, že Bůh nás má rád, zda naše srdce z hloubi svého přesvědčení Bohu řekne: „Bože, já věřím, že mne máš rád.“ Věříš tak Bohu? I v nemoci, i ve zlých situacích? Vyznejme naše slabosti a poprosme za odpuštění.

Nebo:

Bůh přišel navštívit svůj lid, to je konec konců radostné poselství celého evangelia. Ale dnes toto ujištění můžeme zachytit zcela mimořádně a výrazněji než kdy jindy. Bůh touží po setkání s námi, chce nám sdělit svou vůli, aby nás přivedl ke štěstí, aby nás spasil. Dnešní čtení nám tak představují Boží návštěvu

jako událost, ze které se na různých úrovních rodí život: z příchodu tří mužů k Abrahámovi a Sáře se v Izákovi rodí nový lid, který bude uznávat jediného Boha; z návštěvy Ježíše v domě Marie a Marty vzchází nový styl duchovního života, kterým se otevírá ten nejlepší úděl člověka; a z příchodu Boha na svět se z Kristových útrap rodí jeho tělo, to je Církev. Každé setkání Boha s člověkem přináší pro člověka perspektivní budoucnost. Také naše dnešní setkání s ním přináší jeho přebývání v našem společenství.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, buď stále s námi a když nás voláš, abychom ti celým svým životem sloužili, rozmnož v nás víru, naději a lásku, abychom věrně plnili tvá přikázání. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Proč Pán Bůh nechává žít hříšníka zdánlivě bez trestu? Na tuto věčnou otázku pravá odpověď zní: Bůh mu ponechává času k lítosti a to podle Písma svatého je projevem Boží moci a ne slabosti. Je to projev jedinečnosti pravého Boha. Jen slaboch si stále znovu musí dokazovat, že má moc. Bůh si může dovolit mírnost. Tohle už vytušil dávno před Kristem svatopisec knihy Moudrosti.

Nebo:

Židé z diaspor v 1. století před Kristem si kladli otázku: Proč Bůh nezasahuje a neničí ctitelů model? Na to reaguje uvedený úryvek knihy Moudrosti, který poukazuje na Boží trpělivost a shovívavost s hříšníkem. Bůh je vzorem jednání pro lid oddaný Zákonu, který se stejnou trpělivostí má jednat vůči zbloudilým.

1. ČTENÍ Mdr 12,13.16-19 *Po hříchu dáváš příležitost k lítosti.*

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral,
nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě.
Neboť tvá moc je základ spravedlnosti
a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému.
Vždyť sílu ukazuješ jen tomu,
kdo nevěří v tvou svrchovanou moc,
a trestáš vzdor těch, kdo ji znají.

Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš
a nás vedeš se vší šetrností,
neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce.
Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid,
že spravedlivý musí být lidumilný.
Svým synům poskytuješ radostnou naději,
že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 86,5-6.9-10.15-16a Odp.: 5a

Odp.: Tys, Pane, dobrý a shovívavý.

Tys, Pane, dobrý a shovívavý, - nejvýš milosrdný ke všem, kdo volají k tobě. - Vyslyš, Hospodine, mou modlitbu, - všimni si hlasu mé snažné prosby.

Odp.

Všechny národy, které jsi učinil, přijdou, - budou se ti klanět, Pane, - a velebít tvé jméno. - Protože tys veliký a činíš divy, - ty jediný jsi Bůh.

Odp.

Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný a milostivý, - váhavý k hněvu, svrchovaně laskavý a věrný. - Obrat' se ke mně a smiluj se nade mnou.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Kdo trpíte tím, že jste stále kritizováni a posuzováni povrchními lidskými soudy, poslouchajte, co říká svatý apoštol Pavel: Bůh zná tvé srdce a ví přesně, jak co myslíš, a to je vlastně to nejdůležitější.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel dnes ve 2. čtení nám ukazuje přímo i nepřímo působení Božího Ducha v životě křesťana. Duch má zásadní vliv na modlitbu a víra v jeho působení je pravdivou útěchou v občasné bezradnosti modlícího se křesťana.

2. ČTENÍ Řím 8,26-27 *Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. Mt 11,25

Aleluja. Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, -
že jsi tajemství Božího království odhalil maličkým. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Tři podobenství o Božím království nám dnes ukazují jeho reálnou podobu. První podobenství se vyjadřuje k trvalému problému existence zla souběžně s existencí Božího království. Druhé a třetí ukazují kontrast mezi nepatrností počátků království a jeho mocným rozšířením. V dvoutisícileté historii křesťanství jsou tato podobenství mnohokrát potvrzena. Řeč je to jasná a srozumitelná, a přesto není snadné celou jeho hloubku plně dohlédnout.

Nebo:

Ne všichni Kristovi učedníci budou na patřičné úrovni svou vírou a životem podle ní. Toto nám dnes velmi zřetelně znázorňuje podobenství o plevelu na poli. Vůči této nepotěšující situaci se vyskytují dva postoje: Boží trpělivost a netrpělivost služebníků. Bůh ví, že ani plevel nemůže zastavit jeho království, které bude dokonalé a bez plevele teprve po skončení tohoto světa. Není v Božím plánu vytrhnout plevel už teď, čili vyloučit všechny ty, kdo nesplňují ideál evangelia.

EVANGELIUM Mt 13,24-43 *Nechte obojí spolu růst až do žní.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství:

„Nebeské království je podobné člověku, který nasej na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházal mezi pšenici plevel a odešel.

Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: „Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?“ On jim odpověděl: „To udělal nepřítel.“ A služebníci mu řekli: „Máme jít a plevel sesbírat?“ On však řekl: „Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní - a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.““

Předložil jim další podobenství:

„Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.““

Pověděl jim jiné podobenství:

„Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo.“

To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: ‚Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.‘

Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o plevelu na poli.“ Odpověděl:

„Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé.

Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce.

Kdo má uši, slyš!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZLO SE NEVYLÉČÍ PO ZLÉM

Představa, jaký má být a co má dělat spravedlivý Bůh, ve všech dobách bývala u lidí stále stejná. Jan Křtitel to vyjádřil za všechny, když si představuje příchod Mesiáše jako Boží zásah do lidského světa: Tvrdě ztrestá všechny hříšníky! Zlé vymete jako plevy do ohně, a ty hodné shromáždí jako pšenici do své stodoly. Když vědci objevili kumránské sídlo u Mrtvého moře, kde žili zbožní Izraelité ještě v Kristově době, zjistili z jejich řádových stanov stejný postoj: nemilosrdně a důsledně vylučovali ne dosti horlivé ze svého společenství. Takovou starozákonní podobu má zbožná horlivost mnohých dodnes: Proč Bůh nezasáhne proti hříšníkům, proč papež nevyloučí z Církve špatné kněze a špatné věřící? Prověrky a vylučování, to je u mnohých nejlepší vyřešení problémů s vadnými lidmi. Avšak Pán Ježíš je jiného mínění v tomto pronásledování čarodějnic. „Nechte růst oboje až do žně.“ Zlem zlo nevyлéčíte, nýbrž jen rozmnožíte. Násilím a po zlém nedosáhneš žádné dobro! Pokusme si představit, oč pokojnější by byl náš dnešní svět, kdyby se lidé řídili touto Ježíšovou velkorysostí. Oč křesťanštější by byly dějiny Církve, kdyby se řídila příkazem svého Mistra! Nebylo by upalování kacířů ani čarodějnic, nebyly by náboženské války, nebyly by v Církvi rozkoly, kdyby aspoň křesťané pochopili, že kamenováním odpůrců se zlo neodstraní.

Tohle podobenství o koukolu a pšenici není však zdaleka nějakou okrajovou vyprávěnkou. Kristus to nejen učil, ale i dělal: Když chtěli kamenovat hříšnou ženu, Ježíš to odmítl. Neomlouvá hříšnici, ale chce jí dát novou šanci: Jdi a už nehřeš. Když je Samaritáni vyhnali ze vsi, kde chtěli přenocovat,

apoštolové se s nimi chtějí vypořádat zkrátka: Ať na ně sestoupí oheň z nebe a zahubí je, ale Ježíš jim na to říká káravě: „Nevíte, čího ducha jste. Syn člověka nepřišel, aby hubil, ale aby zachraňoval.“ Slepá horlivost o sebelepší dobro je zlá horlivost, která křičí: Pryč s těmi, kteří mají jiné názory či jiné záliby. Církev vpravdě Kristova, opravdový křesťan, se nesmí na těchto honičkách podílet.

Toto křesťanské čekání není ze slabosti, je to šance k novému začátku, šance k napravení a k dozrání člověka. Tvá trpělivost, bratře, sestro, to je podoba tvé lásky! Možná vám napadlo ještě jedno hledisko k otázce, zda se do protivníka pustit s vyhrnutými rukávy, nebo mu dát šanci k dorozumění. Ono se tu totiž pořád mluví jen o koukolu nebo pšenici; o lidech dobrých nebo zlých. Jakoby na světě byly jen dva druhy lidí, jako figurky na šachovnici: bílí a černí, dobří a zlí, nic mezi tím. Ale kdo z nás všech si troufá prohlásit, že je jen dobrý? V každém z nás je dobré jádro, ale také pořádný kus plevele. Kdo si tohle uvědomí, ten už není rváčem, ale je pak snášenlivý. Vítá, že je ještě čas do žní, že každý má dostat příležitost k napravení. Že pro jiné i pro nás je každý den, každé ráno takovou novou šancí začít život znovu a lépe. Proč asi je Bůh s lidmi tak trpělivý? Teď už to víme. On nám to sám pověděl: Protože má člověka rád. A tohle je tak důležité, že bychom si to měli zapsat do paměti velice důkladně: Kdo má rád, umí být trpělivý, trpělivost je podoba lásky.

NESUŮME

Všichni máme sklon rozdělovat lidi kolem sebe na dvě skupiny: na dobré a na zlé. Nejraději bychom na ně ještě přilepovali i označení. V dnešním evangeliu Pán Ježíš říká, že to takhle není správné. Nám soudit nepřísluší, to je Boží věc. A čas našeho života, to není ani čas Božího soudu, to je čas Boží trpělivosti. Je úkolem nás, křesťanů, že máme tu Boží trpělivost ve světě kolem sebe vlastní trpělivostí zpřítomňovat. Jenže je tu nebezpečí: nebezpečí čisté církve. Pán Ježíš přišel a kázal všem lidem, celému národu. Ale hned začalo třídění: z celého izraelského národa se vyčlenili ti, co v něj uvěřili. Z těch, co uvěřili, se oddělila skupina učedníků. Z učedníků se oddělila skupina apoštolů. A už tu bylo nebezpečí elitářství, nebezpečí těch lepších a dokonalých: my učedníci jsme lepší než prostí věřící, my apoštolové jsme lepší než učedníci. Pocit lepších křesťanů se projevuje v nedůtklivosti vůči těm špatnějším: Pán Ježíš by měl udělat pořádek v řadách svých vyznavačů! Měl by vyloučit ty málo zbožné, měl by zahnat hříšníky, měl by ztrestat málo horlivé. Kdy už konečně udělá pořádek ve svých řadách? Tohle pokušení jde s celou Církví po všechna staletí, pokouší nás dodnes. Kolik různých roztržek vzniklo z pocitu, že jedni jsou zbožnější než druzí, a že se s těmi méně zbožnými nebudou zahazovat v jedné jediné Církvi. Kolik sekt, kolik náboženských válek a nepokojů vyvolali tihle lepší. A i dnes kolem sebe občas slyšíme syčet: Proč támhleten chodí mezi nás do kostela, když je jen občansky oddaný! Proč támhleta jde ke svatému

přijímání, když je rozvedená! Vyhnat by se měli z kostela ti špatní a hříšní, ti, co mě dost zdvořile nezdraví!

A protože tihle spravedliví hříšníky z kostela vyhnat nemohou, nemohou je vyloučit z Církve, odcházejí nakonec sami. Kolikrát už leckterý kněz slyšel od různých lidí: Já nejdu do kostela proto, že nemohu vidět jak tam sedí ten a ten darebák. A tak ti spravedliví opouštějí společenství křesťanů, protože se nechtějí zahazovat s námi špatnými, opouštějí své rodiny a rozvádějí se, protože jejich manželky nejsou pro ně dost dobré. Vlastně nikdo pro ně není dost dobrý. Ale Pán Bůh takto nejedná. Naštěstí pro nás hříšníky i naštěstí pro ty spravedlivé, co nad námi ohrnují nos a chtěli by nás nejraději zlikvidovat. Bůh před nikým nezavírá dveře. Ba naopak: Bůh otvírá i ty dveře, co my někomu zavřeme před nosem. Bůh nechává klidně růst koukol mezi pšenicí. Nebojí se, že koukol pšenici zadusí. Síla této Boží trpělivosti je v lásce. A v Božím vědění, že nikdo nemá zpachtovanou celou pravdu, celou dokonalost. Že není mezi lidmi jen čistý koukol a jen čistá pšenice. Že v každém z nás je trochu plevele a trochu pšenice. Stěžovala si knězi mladá žena na muže, který čas od času se opil a vyváděl až hrůza. „To jsem teda nevěděl, že váš manžel je takový darebák,“ povídá na to kněz. A to si tedy dal: „Velebný pane, to se mýlíte! On je jinak dobrák!“ Od té venkovské ženy bychom se měli všichni učit. Ona, aniž to věděla, moc hezky ztělesňovala Boží trpělivost s člověkovou slabostí.

My všichni, i lidé kolem nás, jsme nějak dobráci a nějak i ti darebníci. Není správná lhostejnost vůči chybám, ale také ne odsuzování. Máme podat pomocnou ruku, a to nejvíc trpělivostí. A tak je dobře, že se tu kolem stolu Páně nescházejí jen samí dokonalí a spravedliví, že je tu místo pro všechny. Všichni jsme pozváni ke stolu Páně, abychom se tu učili snášenlivé lásce. A když můžeme být v lásce pohromadě u stolu Páně v kostele, proč ne i doma u stolu rodinného. Nezapomeňme: dnes jsme se učili, jak máme Boží trpělivost zpřítomňovat a zviditelňovat ve světě svou vlastní trpělivostí. Společně tu poprosme o sílu k tomuto poslání.

NEJVĚTŠÍ EVANGELIZAČNÍ ČIN

„Nezdá se vám, že dnes a minulou neděli mluvil Pán Ježíš tak trochu jako rádce zahrádkářů? Minule o dobré a špatné půdě, dnes o plevele v obilí.“ I ten uštěpačný ministrant, který takto mluvil, jistě dobře rozuměl a při kázání uvažoval, jakou je on sám dobrou nebo špatnou půdou, jak se v něm daří růst semení Božího slova. I my se dnes po vyslechnutí evangelia v duchu ptejme, kolik je v nás dobrého zrna a kolik plevele. Málo je takových lidí, co by byli jen dobrou pšenicí. Málo je takových lidí, co by byli jen plevelem. Všichni jsme trochu zaplevelení, někdo víc, někdo méně. Jsme směska dobrého a zlého: Jsme věřící lidé, ale občas přijdou pochybnosti. Jsme lidé slušní, ale přesto se občas rozzlobíme. Jsme lidé laskaví, ale občas s někým z nás zamává závist. Jsme lidé soucitní, ale jak někdy dovedeme být bezohlední! Je to naše práce na celý život,

toto stále pletí plevele v sobě. Stále v nás klíčí pokušení ke zlému. Ještě i na smrtelné posteli nás může opanovat netrpělivost či zlost. Pokoj od tohoto plevele, od zlého pokušení, to budeme mít až jednou v nebi. Dokud žijeme, stále platí, co vštěpujeme do mysli dětem: Musíte si na sebe dávat pozor! Tohle dávání si pozor, tohle stále pletí plevele, to není úsilí beznadějně. Stále potkáváme lidi hodné a laskavé, vlídné, klidné a trpělivé. Tito hodní lidé, to jsou hlasatelé evangelia lásky mezi lidmi. Doslova platí, že jediným evangeliem, které je většina dnešních lidí ochotna číst, je tvář nás křesťanů.

Jeden biskup kdysi vypravoval, jak si v jeho diecézi zřídili noviciát sestry Karla de Foucauld. Usadily se v chalupě v malé duryňské vesnici, v kraji bohatých řepařských sedláků, kteří na Pána Boha neměli nikdy čas. Kostel zel celý rok prázdnotou. A jak tam ty sestřičky pracovaly? Ve vsi neměli listonoše. Taková práce, za každého počasí běhat venku, pár korun za to, kdopak by to dělal. Za týden už jedna ze sestřiček roznášela poštu a přidávala přátelské úsměvy. V domově důchodců neměli uklízečku na oddělení ležáků, kdopak by po nich uklízel! Druhá sestřička se tam začala ohánět hadrem a smetákem a šveholit s bábinkami jak vlaštovička. I třetí a čtvrtá sestra nezačaly dělat růžencové pobožnosti v kostele, ale chodily po chalupách. Kde byla nemocná maminka, opatrovaly jí děti, krmily králíky a uvařily všem jídlo. Tyhle misionářky nekázaly zbožnými slovy. Neoháněly se Bohem v každé větě. Nemávaly citáty z Bible. Ony kázaly svou křesťanskou vlídností, radostí a ochotou posloužit.

Ve středověku malovali výjevy z Bible na stěny chrámů, aby je tak mohli číst i ti, co číst neuměli. Dnes většina lidí Bibli nečte, ale dovedou číst evangelium lásky na tvářích těch sestřiček, na tváři hodného člověka. Dnes je třeba evangelium lásky mezi lidmi žít. Laskavost a dobrota srdce je největší evangelizační čin. Je to výzva pro nás všechny, pro nás křesťany. Nemalomyslňme proto, že je v nás a kolem nás vedle pšenice stále i plevel. Snažme se po celý život s tím koukolem, se zlým pokušením, se špatnými sklony v sobě, denně znovu zápasit. Neztrácejme při tom humor ani kuráž. Vždyť tohle zápolení je jen na chvíli, jen do smrti. V nebi to už nebude, tam už budeme mít pokoj, i od zlých pokušení v sobě i od zlých lidí kolem sebe. A teď, zde, dnes a nyní? Jak útěšné je pomyšlení, že náš hospodář, náš Pán nás má rád, přesto, že jsme zaplevelení. Dnešní podobenství o koukolu a pšenici je pro nás velkým povzbuzením. Jen se denně pokoušejme jít dnem jako ty malé Ježíšovy sestry: S radostí, že se denně můžeme o dobrý život snažit a pokoušet. Co jsme tu slyšeli, snažme se nejen sami žít, ale povídejme to dál, všem lidem kolem sebe. Svou vlídností. Se svou dobrotou.

MODLÍME SE RÁDI ?

Apoštolové prosí Pána Ježíše, aby jim vysvětlil podobenství. Apoštolové měli na pomoc Pána Ježíše, nám pomáhá Duch svatý. Kéž je při nás i v této

chvíli, kdy se chceme učit, jak se vhodně modlit. Ptám se vás tedy: Modlíte se rádi? Kdyby tu byl nějaký mentální reproduktor, který by zesiloval vaše myšlenky, asi bychom slyšeli všelijaké ošívání: „Já vím, že se modlit mám, vím, že se to patří. Ale nijak zvlášť se mi modlení nedaří. Když se začnu modlit Otčenáš, jsem přitom roztržitý. Když začnu svým slovy, za chvíli nevím, co říkat dál.“ S takovými potížemi při modlitbě nejste sami. Modlitba je umění. Patří ke schopnostem, které si člověk musí v mládí získat, naučit se stejně jako umění chodit a mluvit. Poprvé jsme se setkali s modlitbou v podobě rýmovaných dětských veršů: „Náš milý Pane Bože, povstali jsme ráno z lože.“ Tenkrát se nám to ještě modlilo dobře. Ale později, když jsme slyšeli, že naše modlitba má být osobním rozhovorem s Bohem, začalo to být těžší. Rozhovor a k tomu přece musí být dva: Mluvím s kamarádem a kamarád mi odpovídá, slyším tu odpověď. Při modlitbě to tak jednoduché není. Začneme proto skromnější představou, že modlitba je mluvení k Bohu. Při modlitbě jsme v podobné situaci jako hlasatel v rozhlase. Ten sedí ve své kabině, mluví k lidem, ale je tam sám. Nikdo z posluchačů ho nevidí, nikdo mu neodpovídá. Ale přece ví: oni mě slyší. A časem se dozví i odpověď, ohlas posluchačů.

S naší modlitbou je obdobná potíž: Bůh, ke kterému mluvíme, neodpovídá hned. Neodpovídá lidským hlasem, vůbec ne lidským způsobem. Na začátku modlitby si proto musíme připomenout: Bůh nás slyší, vidí a odpoví nám! Jsou pomůcky k soustředění a k živému uvědomění: „Pozor, teď se zapínám na Boží vlnu, teď navazuji spojení s Bohem, teď ho oslovuji.“ Takovou pomůckou má být znamení kříže na začátku modlitby, nebo pohled na kříž ve světnici. Je to důležité, soustředit se, je to nutné ke kontaktu s Bohem. Jako když telefonuješ: Aparát zazvoní, tys právě s někým hovořil, něco jsi dělal, na něco jsi myslel. A teď zvedneš sluchátko a musíš vše kolem sebe pustit z hlavy a být jen tím uchem. Myslit jen na to, o čem je řeč v telefonu, soustředit se na toho, s kým mluvíš, přesto, že ho nevidíš. V modlitbě se také musíme naučit soustředit se na partnera, kterého nevidíme. Ale pozor: ani s tím partnerem to není při modlitbě tak jednoduché. Když se tě zeptám, s kým při modlitbě mluvíš, odpovíš bez rozpaků: „S Pánem Bohem.“ Ale tato odpověď říká tak málo, jako kdyby ses nějaké paní zeptal, za koho je provdána a ona by ti odpověděla: „Za muže.“ Zůstalo by ti nejasné, kdo je ten muž, co je zač. Stejně tak při modlitbě nestačí připomenout si na začátku: Mluvím s Bohem. Je třeba vidět ho živě ve vztahu k sobě. Bůh je můj Stvořitel a dal mi život. Bůh je můj Pán, mám ho poslouchat. Bůh se ve svém Synu stal člověkem, mým bratrem. Ježíš je tedy můj sourozenec, můj starší, velký bratr. Mohu se na něj ve všem spolehnout. Když nějak takhle na začátku modlitby zauvažuješ, pak už Bůh, ke kterému mluvíš, není tak vzdálený, abstraktní pojem, ale živý Pán, tvůj dobrý Otec, tvůj blízký a milý Bratr Ježíš.

Nikdy si nepřipust' myšlenku, že modlitba je nějak naše povinnost vůči Bohu. Bůh naše modlitby nepotřebuje, ale náš život potřebuje modlitbu. V modlitbě se pokoušíme poznat Boží vůli a podle ní uspořádat svůj život. Budeš-

li se dobře modlit, sám po čase poznáš, jak modlitba mění tvůj charakter k lepšímu, jak se tvůj život zaměřuje správným směrem a k správnému cíli, jak nám Duch svatý přichází na pomoc v naší slabosti. Nejdůležitější pro tvorbu dobré povahy a pro správnou životní orientaci je tvá modlitba ráno a večer. Začíná hned při probuzení radostnou myšlenkou: „Můj Pane, žiji, děkuji ti za to! Dáváš mi nádherný dar: tento den, děkuji a rád беру.“ Pak vstáváš a pokračuješ třeba při oblékání. Vstupuješ radostně do Božích služeb: „Co dnes budu dělat? Na co se těším? Co bude asi obtížné?“ Prosím o pozorný pohled, o vedení Božího Ducha, abych tento den dobře zvládl a nikomu neublížil, naplnil den dobrem, prožil ho jako křesťan. Vyjde-li také chvilka na Otčenáš, mešní Sláva na výsostech, pozdrav Matce Boží, svému patronu, světci dne, pak tím lépe. Ale vlastní jádro ranní modlitby je v tom směřování mysli podle kompasu lásky: směr dobro! Také při večerní modlitbě nemá stát před Bohem jen tvé mluvení, ale ty sám osobně. Spoj to třeba se svlékáním. Ale večer by se už klidná chvilka mohla najít, to už nemáš tak pilno jako zrána.

Výchozí myšlenkou večerní modlitby je: „Můj Pane, končím tento den, odkládám ho jako tyto šaty. Jak jsem se ti dnes líbil? Chci se teď vidět, jak ty mě vidíš. Jak jsem si to ráno plánoval a jak to přes tento den dopadlo?“ Za to, co jsi nezvládl, co bylo špatné, popros za odpuštění. Pověz si, zda a jak je to třeba napravit a jak to uděláš příště v podobné situaci. A dál už na to nemysli. Zmetky patří do šrotu a ne do života. Ať je tvá mysl volná pro vymýšlení hezkých plánů na zítřek. Pro astronauty, kteří krouží daleko ve vesmíru, je životně důležité, aby neztratili spojení s inženýry, kteří vytvořili jejich raketu. Odtud jsou dálkově řízeni, ani o tom třeba nevědí. Odtud je střežena a korigována jejich cesta. Kdyby ztratili spojení se zemí, byli by v dálkách bezmocní. Pro každého z nás je stejně životně důležité neztratit spojení se svým Stvořitelem, s naším věčným domovem. Mohli bychom ještě mluvit o způsobu modlitby, kterému se říká meditace, o rozjímavém naslouchání Duchu svatému. Mohli bychom mluvit i o chvilkách soustředění během dne. Mohli bychom ještě mluvit o modlitbě společné, liturgické v kostele, když se tu modlíme všichni jako jedním dechem, jedním hlasem, jedním srdcem, a činíme tak slyšitelným hlas Církve. Mohli bychom také mluvit o kráse společného zpěvu, kterým při nedělním shromáždění chválíme Boha. Mohli bychom se zmínit o kráse společné modlitby doma v rodině, kdy se všichni na chvilku sejdou, ztiší pod křížem, kolem zapálené svíce, a společně děkují za vše dobré a prosí za bližní v nouzi. Je toho mnoho, co ještě během života objevíme krásného v modlitbě, budeme-li chtít naučit se správné modlitbě. Ranní a večerní modlitba nás učí správně žít, jen je třeba nechat se vést Božím Duchem.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Trpělivá Boží láska nám dává příležitost k růstu v dobrém. Prosme Pána:

Dej Církvi svého Ducha snášenlivosti k názoru druhých.

Vlády světa ať o mírovém soužití nejen mluví, ale také v jeho duchu jednají.

Křesťanům různých církví a vyznání dej svornou lásku k jednomu Kristu.

Nám všem dej velkorysost, abychom svým bližním nezazlívali, když mají jiné záliby a názory, než máme my.

Dej, ať pochopíme, že denní modlitba nám pomáhá správně žít, kéž se necháme vést tvým svatým Duchem.

Dej, ať se proto každý den s novou chutí pokoušíme o dobrou ranní a večerní modlitbu.

Vzbuzuj v křesťanských rodinách ochotu darovat Církvi nové kněze, řeholníky a řeholnice.

Bože, shlédni na nás, na svou Církev. Upevni nás v pokojnosti. Dej nám sílu k snášení zla. Dej nám trpělivost se zlými a zmatenými lidmi. Prosíme tě o to skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Boží Duch nás v naší slabosti podporuje a pomáhá nám se modlit. S důvěrou v toto ujištění prosme za celý svět a volejme:

Nebo:

Bůh vyslyší naše modlitby ne proto, že my jsme dobří, ale protože on sám je dobrý. Prosme ho za všechny lidi a volejme:

Za všechny, kdo pracují na vinici Páně, a také za ty, kdo v církvi nenašli domov a opustili ji.

Za mladé lidi, aby dospěli v osobnosti pevně zakotvené ve víře, naději a lásce.

Za ty, kdo v politice, hospodářství a společnosti usilují o obecné dobro.

Za obrácení těch, kdo slouží zlu, a za pokoření těch, kdo šíří násilí a nenávisť.

Za lidi, na které zlo doléhá a zabraňuje jim radovat se z nepatrných projevů Božího království v tomto světě.

Za ty, kdo v bídě bojují o své přežití, a za ty, kterým je odepřena spravedlivá mzda.

Za ty, kdo pečují o nemocné, staré a osamocené, o sirotky a opuštěnou mládež.

Za lidi, kteří jsou přetíženi prací a starostmi, a jejichž síly jsou vyčerpány.

Za naše nepřátele, za ty, kdo nám ublížili, za lidi, s kterými si nerozumíme, a za ty, které odsuzujeme.

Za toto naše společenství a za lidi, mezi nimiž žijeme, abychom jim uměli zvěstovat evangelium.

Pane, kromě tebe není boha, který se o všechno stará. Tobě svěřujeme svůj život a k tobě se modlíme za celý svět, neboť tvá je všechna moc nyní i na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Už Starý zákon ohlašoval Mesiáše jako spravedlivého krále, dobrého pastýře, tak to budeme slyšet v dnešním prvním čtení. Hospodin nejprve kárá chování izraelských pastýřů v Jeremiášově době a po této hrozbě následuje proroctví o obnově. Hospodin shromáždí rozptýlené ovce a ustanoví pravého pastýře, pravého krále, který bude uskutečňovat spravedlnost, tj. Boží řád.

1. ČTENÍ Jer 23,1-6 *Já sám shromáždím zbytky svého stáda a vzbudím nad nimi pastýře.*

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo,
které pasu - praví Hospodin.

Proto praví Hospodin, Bůh Izraele,
o pastýřích, kteří pasou můj lid:

Vy jste rozptýlili mé stádo
a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně;
proto já se postarám o vás

pro špatnost vašich skutků - praví Hospodin.

Já sám shromáždím zbytky svého stáda

ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal,

a přivedu je nazpět na jejich luhy,

porostou a rozmnoží se.

Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást,

nebudou se již bát ani strachovat,

už se neztratí - praví Hospodin.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin -

kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek,

krále, který bude panovat moudře

a konat právo a spravedlnost na zemi.

Za jeho dnů dojde Juda spásy

a Izrael bude bydlet v bezpečí.

To je jméno, kterým ho budou nazývat:

„Hospodin je naše spravedlnost.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 23,1-3a.3b-4.5.6 Odp.: 1

Odp.: Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, - dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, - vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, - občerstvuje mou duši.

Odp.

Vede mě po správných cestách - pro svoje jméno. - I kdybych šel temnotou rokle, - nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. - Tvůj kyj a tvá hůl, - ty jsou má útěcha.

Odp.

Prostíráš pro mě stůl - před zraky mých nepřátel, - hlavu mi mažeš olejem, - má číše přetéká.

Odp.

Štěstí a přízeň mě provázejí - po všechny dny mého života, - přebývat smím v Hospodinově domě - na dlouhé, předlouhé časy.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

V naukové části listu Efesanům autor listu popisuje, co všechno Kristus vykonal. V našem dnešním úryvku vystupuje jako stěžejní myšlenka, že Kristus je náš pokoj a naše smíření. On odstranil veškeré nepřátelství a rozdělení. Na přelomu našeho letopočtu bylo totiž veliké nepřátelství mezi židy a pohany. Kristus nejenže odstranil toto rozdělení, ale také vytvořil nové společenství, nového člověka, mystické tělo Církve. My jsme Kristovi, patříme mu a to není malá věc.

2. ČTENÍ Ef 2,13-18 *Jen on je náš pokoj: obě dvě části - židy i pohany - spojil vjedno.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři a sestry!

Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdálení, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části - židy i pohany - spojil vjedno a zboural přehradu, která je dělila, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval

pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 10,27

Aleluja. Moje ovce slyší můj hlas, praví Pán, -
já je znám a ony jdou za mnou. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Evangelium před nás teď postaví dva obrazy: Ježíš chce být s učedníky sám, vede apoštoly na chvíli k odpočinku, ale přesto Ježíš má také čas pro všechny, kdo ho potřebují, Kristus se ujímá svého lidu. Evangelistu bude také zajímat reakce učedníka tváří v tvář Kristu.

EVANGELIUM Mk 6,30-34 *Byli jako ovce bez pastýře.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst.

Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi.

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

Slyšeli jsme slovo Boží.

KŘESŤANSKÝ MEPROBAMAT

Před chvílkou jsme si v evangeliu četli, jak stále přicházelo tolik lidí, že ani neměli čas se najíst. Myslím, že většina z nás tu poznala i svou denní situaci. Také na nás se hrne práce rychleji, než ji stačíme zvládnout. Proto platí dnešní výzva Pána Ježíše i nám: „Pojďte stranou na klidné místo, trochu si odpočíte!“ Jenže ty si hned říkáš: „Kdyby to tak šlo. U mne to nejde.“ Jenže, kdo si neumí odpočinout, ten vezme klid i lidem kolem sebe: začne být nervózní, zmatkuje, honí druhé, je protivný. Buď umíš odpočívat nebo zmatkařit, jiná možnost není. Jenže znervóznit umí každý jaksi sám sebou, bez učení, to je živočišné. Ale zklidnit se umí jen ten, kdo se tomu učí a naučí, to sám ze sebe neumí nikdo. A to bych dnes chtěl: povzbudit vás, abyste se učili umění zklidnit se, odpočinout

si. Je to umění křesťanského života, a vy přece křesťané jste. Mnozí z vás to jistě už umějí. Všichni jsme schopni se tomu naučit.

Starodávny křesťanský název pro toto ztišení před Boží tváří je modlitba, rozjímání, meditace. Jenže mnoho lidí si pod meditací představuje jen jakousi mlhavou nečinnost mnichů v klášteřích. A modlitba? To je jim odříkávání naučených modlitbiček ke cti Boží, co se každý den musí, ale na co se stále zapomíná. A ona zatím meditace je rozepnutí křídel k nejbohatšímu životu, jakého je lidská bytost schopna. Jaká je tvá zkušenost s modlitbou? Začala jistě veršičky odříkávaných modliteb v dětských letech. Pak jsi slyšel o modlitbě vlastními slovy a začal jsi to zkoušet. Ale člověk je se svými myšlenkami a nápady tak trapně brzy u konce. Je to často tak ubohé, nudné a prázdné, co při modlitbě děláme. Kdepak je zotavení, kdepak nádherná chvílka společenství s Pánem Ježíšem, kdepak načerpání klidu a pokoje.

Jakže to tedy dělal Pán Ježíš s učedníky? A těmi jsme přece i my! Nejprve je vybízí: Pojd'te stranou na klidné místo. A tu je hned první překážka pro nás: jak najít klidnou chvílku, klidný koutek? Když žiješ v křesťanské rodině, tam by mělo platit právo každého člena rodiny na chvílky klidu, které ostatní bez řeči respektují: když se na chvílku postavíš k oknu, sedneš si s knížkou, zadíváš se na obrázek na zdi, pustíš si gramodesku a tak myslí poodejdeš od ostatních. Když žiješ mezi lidmi, před kterými musíš svůj duchovní život i modlitbu skrývat, kteří tvé ticho nechtějí respektovat, nauč se vyhledávat a využívat klidných chviliek jinak: cestou do práce, při mechanické práci, čekání ve frontě, při procházce za město. Když budeš hledat, určitě objevíš takové ostrůvky klidu na pár minut i v sebe rušnějším prostředí, jako kuřák i při sebevětším pilnosti najde chvílku pro svou cigaretu.

To je tedy první: chvílka klidu. A dál? Učedníci tam šli spolu s Ježíšem. Tvé ztišení se také má stát setkáním s Ježíšem a to modlitbou. Proto nezačni hned překotně chrlit slova a zase jen slova, ale ztiš se a posaď se u Ježíšových nohou, jako Marie v Betánii seděla u jeho nohou. Hledím na Ježíše a on hledí na mne. Hledí pohledem, který vidí celé mé nitro, všechno v něm. On mě zná, ví všechno. Mohu mu jen naslouchat, mohu mu i odpovídat. Jsem rád, že jsem na chvílku tak blízko u něho. Pak zase půjdu dál s jeho hlasem v sluchu, s jeho pohledem v srdci, zklidněný a spokojený. Jako člověk vyskočí a protáhne tělo unavené dlouhým seděním, tak se chceme učit osvěžit mysl ve chvílkách ztišení, meditace a modlitby během dne, ve chvílkách společenství s naším Pánem. Budeme mu naslouchat, protože modlitba není jen hovor k Bohu, ale i naslouchání a odpovídání Pánu.

JSME PASTÝŘI I OVEČKY

Bible ráda používá obraz pastýře a ovcí. V našich nedělních evangelních čteních se letos už podruhé Pán Ježíš prohlašuje za dobrého pastýře. Jak má vlastně vypadat dobrý pastýř, dobrý rodič, dobrý nadřízený či dobrý vladař?

Dobry pastyř v sobě musí zosobňovat především dvě vlastnosti: musí být dobrý pán i dobrý přítel v jedné osobě. Dobry přítel, aby ovečky znaly a milovaly už i jeho hlas, aby šly za ním rády a bez donucování. Dobry pán, aby měl u oveček patřičnou autoritu, aby uměl poručit a rozhodovat. Ale jen si teď vy, mládeži, neřekněte, že to tedy nemusíte dnes vůbec poslouchat, protože tohle evangelium se zřejmě týká toho, co vy neděláte: jak poroučet, panovat a vládnout. Vy že jste v tom podobenství leda jen ty ovce, co se jim říká stále jen totéž: netoulejte se, učte se, poslouchajte na slovo.

Jenže toto evangelium se vás týká také. Každý člověk vlastně po celý život žije v dvojí roli: v roli pastýře, nadřízeného, a v roli ovce, podřízeného. Každý, i vy, děti, máme pod sebou někoho, komu můžeme poručit. Každý máme nad sebou někoho, koho musíme poslouchat. Dnes se budeme učit pastýřskému umění: jak rozkazovat a vést jiné. Kdo je tedy dobrým pastýřem? Už to rozhodující slovo zde padlo. Rozhodující je autorita. Kdo ji nemá, nikdo za ním nejde, nikdo ho neposlouchá. Vzpomeňme na školu: Některé učitele jsme poslouchali na slovo, jiného vůbec ne, i kdyby se ukřičel. Tuhle jsem viděl klubko dětí venku při hře. Všechny komandovala holčička, tenoučká a drobná. Byla nejslabší silou, ale silná autoritou. Měli bychom si snad ještě rozlišit: kdo sekýruje a kdo vládne autoritou. Ale to vy víte: Sekerníka nemá nikdo rád. Člověka s pravou autoritou mají rádi všichni, i když ho musí poslouchat.

Čím se autorita posiluje a čím se kazí? Vy, mladí, budete za chvíli také tatínky a maminkami. Je tedy také pro vás důležité vědět, jak to dělat, aby vás děti měly rády, aby vás poslechly, aby si od vás daly říci. Kdysi otiskly časopisy v mnoha zemích článek, který vypracoval kolektiv odborníků zneklidněných chováním mládeže. Nazvali to sarkasticky: Dvanáct rad, jak vychovat zločince: Dávejte dítěti od malička všechno, co chce, pak poroste v přesvědčení, že má právo na všechno na světě. Když dítě říká ošklivá slova, smějte se tomu. Bude si myslet, že správný chlapík takhle mluví. Nesnažte se o žádnou mravní a náboženskou výchovu. Říkejte, že až doroste, sám si vybere, čemu chce věřit. Vybere si, až vám budou oči přecházet! Nikdy mu nic nezakazujte. Až bude později zatčen pro krádež automobilu, bude přesvědčen, že mu společnost ubližuje. Uklízejte po něm pilně, co nechá povalovat. Tak v něm vychováte jistotu, že odpovědnost za vše je jen na druhých. Nechte ho číst, co jen chce. Příbor a talíř mu umyjete, ale za duševní potravu mu tak ponecháte kdejaké odpadky.

Hádejte se před dětmi. Vyrostete v nich přesvědčení, že ony za nic nemohou, vším jsou vinni ostatní kolem. Dávejte mu peníze, kolik chce. Ať si je nemusí sám vydělávat. Přece chcete, aby vaše dítě mělo lepší život než jste měli vy! Až mu jednou peníze budou scházet, půjde si je vzít s pistolí v ruce. Obskakujte je stále a plňte všechna jeho přání: v oblečení, hračkách, pohodlí. Vychováte sobce, neschopného omezit se kvůli druhému. Zajistíte mu tak, že se jeho manželství brzy rozpadne. Vždy ho proti všem obhajujte: Učitelé jsou proti němu zaujatí, spolužáci mu ubližují. Naučí se nevidět a neuznat svou chybu.

Postaráte se tak, že s ním nikdo nevydrží na pracovišti ani v domácnosti. Až z vašeho dítěte bude ničema, honem začnete rozhlašovat, že si v ničem odmalička nedal říci. Připravte se na bolavý a těžký život: vaše děti se vám o něj spolehlivě postarají!

A teď si ještě povězme alespoň to stěžejní a zásadní, jak dělat správně, abychom byli dobrými pastýři těm kolem sebe. Aby na nás dali, aby nás poslechli. Nemluv moc, neporoučej moc. Kdo mluví moc, toho nikdo neslyší. Kdo poroučí moc, toho nikdo neposlouchá. Poroučej co nejméně a jen to, co opravdu musí být. Když už poručíš, trvej na rozkazu a kontroluj jeho plnění a splnění. Nepřipust' smlouvání, žádné handrkování. Dbej na jednotu rozkazu. Co jeden rodič zakáže, nesmí druhý dovolit. Po splnění rozkazu nezapomeň vždy pochválit. Jestliže autoritu nemáš, jestliže tě nikdo nechce poslouchat, nerozčiluj se na děti a na své okolí, ale ptej se raději: Co já dělám špatně? Kde jedním proti vzoru dobrého pastýře? Nekomanduji zbytečně, nevyžívám si špatné nálady? Porad' se! Máme tedy dnes v nedělním volnu a pohodě prázdninového dne o čem uvažovat. Jsem dobrou ovečkou svého pastýře Ježíše? Jsem dobrým pastýřem těm, co jsou slabší než já, těm, kteří jsou na mne odkázáni?

JSME VELMI ZAMĚSTNANÍ

Učedníci se vrátili z misijní cesty. Bylo to únavné, ale na to nemyslí: měli úspěch, jsou plni horlivosti a plánů na další práci. Cítí se důležití: teď nemohou zahálet, nesmí promeškat čas. A co Pán Ježíš? Tu odpověď nečekali: jste unaveni, pojd'te si odpočinout. Tato slova platí dnes i nám. I my jsme příliš zaměstnaní lidé, nepostradatelní. Honí nás jiní, to by konec konců nic tak zlého nebylo, tak to bylo vždycky. Ale my se honíme ještě více sami, a to už zlé je. Říkávala jedna paní: „Já si nedovedu představit, jak by to u nás vypadalo, kdybych já nemohla. Manžel, děcka, všichni jsou nesamostatní, nic si neumějí udělat. To by byla katastrofa. Kdepak na zájezd, kdepak odejít z domu na dovolenou, kdepak na exercicie.“ A když z té své důležitosti onemocněla, nikdo doma nechodil bez košile a nikdo neumřel hlady.

Nepostradatelní lidé se uštvou nejen tělesně, ale i duševně. Nemají čas na pomodlení, na zamyšlení, nemají čas slyšet odpověď na otázky, které se jim hromadí. Vánek rozčeří jen zcela tichou hladinu vody. Tak i vanutí Ducha svatého zachytí jen člověk, který se zcela ztiší a uklidní. Vůči člověku nabitému stálou aktivitou je Bůh bezmocný. Poslechněme tedy dnes výzvy našeho Pána: „Pojd'te někam stranou na osamělé místo a trochu si odpočiňte.“ Udělejte si pořádnou dovolenou. Přinut'te se k tomu. Nevymýšlejte si hromadu věcí, které musíte o dovolené udělat a zařídit. Nic nemusíte. Dokážete-li to, pak se k vám Bůh bude moci přiblížit víc než jindy. Poznáte, že Boha není třeba tak usilovně hledat. On hledá nás. Boha není třeba dobývat: on sám se daruje těm, kteří se mu otevrou, zastaví své pobíhání, ztiší se a zaslechnou jeho hlas. Slova naší

odpovědi, tiché modlitby, pak rostou a vstupují na rty samy, není třeba pracně je shledávat.

Ani v denním životě nelze od sebe oddělit horlivou práci a chvíle klidu k modlitbě a posílení. Nelze říci: na rozjímání a modlení mají čas v klášteře. Já jsem ve světě, tedy v práci. Každý ať dělá své. V klášteře ať se modlí, my venku budeme pracovat. Činnost bez modlitby je motor běžící naprázdno. Máme Pána, který má se svými služebníky soucit. Ukládá nejen práci, ale zve i k odpočinku, zve i na hostinu ke svému stolu. Buďme tomu rádi, a poděkujme mu za to při dnešní chvílce tichého setkání v liturgii.

AŤ JE TI NEDĚLE DNEM ODPOČINKU !

„Pojďte a trochu si odpočiňte!“ říká Pán Ježíš apoštolům. Ve třetím přikázání Desatera stojí: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku.“ (Dt 5,13.14.15) Tetička přišla na návštěvu a ptá se malého školáka: Co máš ve škole nejraději? A odpověď zní: „Přestávku!“ My se tomu smějeme, ale v podstatě jsme stejného mínění, také se těšíme na konec týdne, na přestávku v každodenním musu. Bůh, který nám dal šest dnů k práci, dal nám i den odpočinku. Šest dní máme pracovat, sedmý den odpočívát, světit, říká Bible. A zpovědní zrcadlo při třetím přikázání říká, že hřeší, kdo v neděli bez potřeby pracuje, kdo v neděli nejde na mši svatou, a kdo se v kostele chová neuctivě. Toto prastaré ustanovení odpovídá kupodivu přesně i silám dnešního člověka. Byly už pokusy zavést pracovní desetidenní týden, tzv. dekády, ale nešlo to. Člověk je už tak stvořen, že jeho energie potřebuje obnovit v sedmidenním cyklu. Máme tedy slavit den svátečního odpočíváním. Na první pohled to vypadá, že nic není lehčího, než tohle plnit, oddechnout si v neděli. Ale co je lidí, kteří to nedokážou. Neděle je dnes součástí víkendu. Jsou dva dny volna a páteční podvečer k tomu, ale kolik si toho naplánují příčinliví lidé, co vše musí stihnout doma, na zahradě, na fušce, na výletě, na návštěvě, na zábavě. „Ten víkend by jednoho uštvál,“ stěžuje si pán cestou do práce. „To jsem rád, že už je zase pondělí.“

Práce se může stát drogou, vyvolat chorobnou závislost. A výsledek! Stres a nervozita. V nejmajetnějších rodinách je nejvíce sebevražd. Svádí se to často na neklidný čas, na uspěchanou dobu, ve které žijeme. Ale tak to není. Slunce vychází stále stejně, čas plyne v klidné stálosti jako před dávnými léty. Čas není neklidný, ale neklidný je člověk. Co jsou to za nervy, abys stihl všechno, co sis naplánoval na víkend. A tak se nám Boží dar oddechového dne mění v dostihy. „Co to na nás přišlo, že jsme všichni tak neklidní?“ ptal se kdosi. Zase omyl: všichni neklidní nejsme. Jsou mezi námi lidé klidní, a je jich dost. Jenže je není tak vidět. Nejsou tak nápadní, jak ti, co se stále honí. Jsou mezi námi lidé, z kterých klid přímo voní. Nejsou pasivní, dělají dost, ale v souladu s danou situací, bez hluku a bez nervozity. Umějí zabrat v práci, umějí si vychutnat

chvilky klidu, pohody i zábavy. Pochopili správně, že třetím přikázáním Bůh láskyplně říká: „Já, tvůj Pán a Bůh, ti prikazuji, abys dodržel den odpočinku. Nemusíš se uštvat ani neustálou prací, ani ustavičnou honbou za zábavou, ani strachem, že někde něco zmeškáš. To vše ti bere radost ze života, který jsem ti dal, abys jej žil pokojně a šťastně.“ Nebud' otrokem práce, ale pracuj svědomitě! Třetí přikázání nejen žádá, abychom ve svátek odpočívali, ale žádá také, abychom šest dní pracovali. Práce má být člověku radostnou účastí na Božím díle tvoření, dotváření světa. Proto nikdy neměly vznikat takové způsoby práce, které z člověka dělají živý stroj. Je na nás křesťanech, abychom ze všech sil pomáhali dnešnímu úsilí o polidštění práce.

Prožít hezky neděli, to je umění. Od toho, jak se nám daří v neděli, závisí stav našich nervů, růst lásky a domácí pohody. Uč se proto v neděli dokonale uvolnit: Nepřeplň si ji vším možným, co musíš v neděli udělat. Celý týden musíš, den ze dne musíš i to, co se ti nechce. V neděli nemusíš. Dělej, co tě těší, krom toho, co ti káže služební povinnost veřejné služby nebo láska, například maminka uvaří oběd. Nezáleží na počasí. Když bude hezky, hurá do přírody. Když bude škaredě, čeká zajímavá knížka, klid pro koníčka, popřemýšlení o sobě. Vybudě chvíle na členy rodiny, k popovídání si, trošce legrace i ke hře. Tvé zklidnění vytvoří prostor pro radostnou a neuspěchanou nedělní bohoslužbu, pro svěcení dne Páně. Musíme se znovu učit nicnedělání. Ne takové zahálce, při níž člověk s prázdným srdcem a prázdnou hlavou bloumá a neví kam. Ale takové klidné nečinnosti, při níž člověk uvidí na zemi u nohy krásu v broučkovi či sedmikrásce. Když zase uslyšíš tiché vanutí větru ve větvích stromu, pípnutí ptáčka na větvi. Když začneš vnímat, jak země dýchá a mluví. Klid, v němž promlouvají hlasy minulých setkání a zážitků. Kdy se začnou rodit plány tvých zítřejších kroků a činů. Kdy o tom všem důvěrně rozmlouváš s Bohem. Když si takhle při nedělní procházce vysníš, jak hezký má být nastávající týden v souladu s Boží láskou, bude ti snadnější ten týden opravdu pěkně prožít. A tak vám přeji pěknou dnešní neděli a pěkné všechny další neděle vašeho života.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Nejen ti lidé, co o nich vypravuje dnešní evangelium, i my jsme často jako ovce bloudící bez pastýře, upachtění a unavení pracovníci. Pánu Ježíši bylo líto zástupů tenkrát, je mu líto nás i dnes. Proto prosme s velikou důvěrou:

Pastýřům tvé Církve dej ducha Dobrého pastýře: pravou autoritu vycházející z úcty a lásky.

Dej všem národům mírumilovné a moudré vladaře.

Dej lidem přepracovaným a nervózním, aby našli klid v setkání s tvou láskou v modlitbě i s tvou krásou v přírodě.

Těm kteří mají pocit, že prohrávají a že jsou v životě neúspěšní, dej zažít jistotu, že ty je máš rád.

Stůj při nás v našich starostech a problémech.

Dej nemocným důvěru k překonání nemoci a k přečkání zlých chvil.

Všem, kteří v tomto týdnu zemřou, dej smrt kající a odevzdanou.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Pane, i když věci nejdou a nepůjdou podle našeho přání, chceme myslet na to, že nás máš rád, že stojíš na naší straně, že jsi při nás. Za to ti děkujeme dnes i navěky. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Starozákonní čtení nám chce v líbezném vyprávění říci, že Bůh jde za člověkem. Chce se setkat i s námi podobně jako s Abrahámem. Naše obtíž je v tom, že my tuto chvíli setkání nerozpoznáváme. Úryvek čtení se dá považovat za vzorový k tématu o pohostinnosti. Abraháмова dobrota umožnila proniknout do tajemství tří tajemných postav: nejedná se tu o lidi, ale o nadpřirozené bytosti. Pohostinnost umožňuje setkání se samotným Bohem.

1. ČTENÍ Gn 18,1-10a *Pane, nepřecházej kolem svého služebníka.*

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se zjevil Abrahámovi v Mamreově doubravě, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle - stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl:

„Můj pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočnete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“

Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkově, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselé i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli.

Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ Hospodin řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 15,2-3a.3b-4.5bc Odp.: 1a

Odp.: Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?

Kdo žije bez vady a koná spravedlnost, - upřímně smýšlí ve svém srdci, - svým jazykem nepomlouvá.

Odp.

Nečiní příkoří svému bližnímu, - netupí svého suseda. - Nešlechetným člověkem pohrdá, - ale váží si těch, kdo se bojí Hospodina.

Odp.

Nelichváří svými penězi - a nebere úplatky proti nevinnému. - Kdo takto jedná, - nikdy nezakolísá!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Ve druhém čtení nám svatý Pavel chce naznačit, jaké bohatství pro nás Kristus připravil. Apoštol trpí ve vězení kvůli evangeliu. Je přesvědčený, že toto utrpení je účastí na utrpení samotného Krista, ne že by bylo potřeba něco doplnit k míře Kristova utrpení, Kristus vytrpěl vše, co bylo potřeba snášet pro naši spásu. Zachraňující síla tohoto utrpení se však má zpřítomnit a to se děje skrze utrpení apoštola, ale také skrze modlitbu, svaté svátosti a službu lásky.

2. ČTENÍ Kol 1,24-28 *Tajemství, které bylo skryté od věků, ale které teď byla odhaleno věřícím.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři a sestry!

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je Církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemství, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemství, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu.

O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. Lk 8,15

Aleluja. Blahoslavení, kteří slovo Páně uchovávají
v dobrém a upřímném srdci -
a s vytrvalostí přinášejí užitek. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

V evangeliu uslyšíme líbezné vyprávění o Marii a Martě, jak přijaly poutníka Ježíše do svého domu. Poznáme se v některé? Věta „seděla u Ježíšových nohou a naslouchala“ je typická pro Lukáše a označuje příznačný postoj učedníka. Pokud chce někdo následovat Krista, musí si sednout u jeho nohou a naslouchat. V tomto textu nejde o vyzdvižení modlitby a naslouchání na úkor aktivního života, spíše jde o to, že je třeba nejprve naslouchat, přijmout Ježíšovo slovo a teprve pak na základě toho slova jednat. V kontextu liturgie je tento úryvek ilustrací pohostinnosti.

EVANGELIUM Lk 10,38-42 *Marta přijala Ježíše do svého domu. Marie si vybrala nejlepší úděl.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena, jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“

Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Ano, jen jedno je třeba. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

PŘIJMOUT JEŽÍŠE JAKO HOSTA

S výrazem pohostinství se dnes lidé setkávají nejčastěji na štítech hostinců, pohostinství jako obchod. Starozákonní perikopa i evangelium jednají také o pohostinství, ale jako o službě bližnímu, v níž navštěvuje člověka Bůh. Jádro starozákonního čtení je ve zkušenosti, že se člověk setkává s Bohem, ale neví o tom. Boží řízení vycítí teprve dodatečně až dar Boží lásky, dítě Izák, je očividný. Pohostinnost je předchůdkyně lásky k bližnímu, jak ji později hlásal Pán Ježíš. Mezi nomády Orientu vládla pevná morálka. Dokonalá solidarita uvnitř kmene, ale vše mimo kmen bylo mimo zákon, výjimkou byl jen host.

Nomádkou morálku už nemáme, ale máme naši křesťanskou. Z křesťanského pohledu se vyprávění stává krásným předobrazem Pána Ježíše. V Ježíši se Bůh nejen zjevil v podobě člověka, ale člověkem se i stal. Stále přichází jako poutník, který nemá, kde by hlavu složil. Chce být přijat jako host od svých přátel a třeba i od hříšníků.

I my můžeme a máme přijímat Ježíše jako hosta, zcela tělesně a skutečně: V jeho učednících a hlasatelích víry: „Kdo vás přijímá, mne přijímá.“ V malém dítěti: „Kdo přijme dítě v mém jménu, přijímá mne.“ V lidech slabých, bezmocných a chudých: „Byl jsem hladový a nasýtili jste mne.“ Také ve vyprávění o emauzských učednících se jiným způsobem hlásá totéž. Náš Pán s námi putuje životem, přichází v postavě cizinců a nechává se pozvat, aby se nám zjevil ve společenství. Stále tu platí: Hostitel je nakonec vždy ten obdarovaný. Je osvobozován od svých největších starostí, tísní a nedostatků. Ještě svatý Benedikt cenil vysoko prastarý zákon pohostinství. Ve své Řeholi píše: „K vůli hostu přeruš řádový púst. Přicházejícím poutníkům a chudákům věnuj velkou péči.“

Nad evangeliem bychom mohli začít diskutovat, zda je zbožnější katolík činem nebo katolík pečující o prohloubení svého života. Ale to je špatně postavená alternativa. Křesťanství znamená i liturgii, službu Bohu, i diakonii, službu bližnímu. Plné křesťanství znamená: Napřed naslouchej, uvažuj a pak jednej.

NAPŘED USEDNOUT S MARIÍ

Leckterá žena má při naslouchání tomuto evangeliu pocit, že si Marta takové pokárání nezasloužila. Že se tu Pán Ježíš projevil jako typický mužský, který nechápe ženskou duši. Měli hosta, copak se nesluší jej uctít? A právě vzorným pohostinstvím? Jenže Pán Ježíš tak mluvil právě proto, že zná dobře náтуру mnoha žen, ve kterých pečlivá hospodyně zatlačí do pozadí všechny ostatní lidské a ženské stránky a stanou se pro tu svou přebujelou pečlivost postrachem a trapičem domu. Podoba přepečlivé Marty je známá. Člověk zajde na návštěvu, protože si chce pohovořit s lidmi. Sotva sedáme ke stolu, paní domu vyskočí: „Musím dát přece na stůl ubrus! A vy děcka marš pro kytku na zahradu, ať host vidí, jak se nám kyticky vyvedly. A ty, táto, běž umlet kafe, ať je čerstvé.“ Hospodyně nese ubrus, snad už si sedne, ale kdepak: „Ještě něco k zakousnutí“ a už je zase pryč. Chabé protesty nikdo neslyší, čas návštěvy utíká. Kafe bylo, byl ubrus, kytka i buchta, ale ze setkání a z rozhovoru nezbylo nic.

Mezi vámi možná leckterý pokyvuje hlavou: „To já bych mohl teprve vykládat. U nás si sednout, popovídat, to neexistuje. To je pořád něco: Táhle skoč. Tohle udělej. Udělám, proč ne, ale pak chci kousek klidu, domácí pohody, přece je to doma. Ale kdepak: Ty sedíš, čteš si, aha, nemáš co dělat, zahálíš, běž něco dělat!“ Tohle měl asi na mysli Pán Ježíš, když káral Martu. Jistě Pán Ježíš

nechtěl v pokárání Marty odsoudit pohostinnost, vždyť službu bližnímu chválil minulou neděli v podobenství o milosrdném Samaritánu. Dnes chce ten příkaz ke službě bližním v lásce doplnit: Abychom uměli podle Boží vůle správně sloužit, k tomu je nezbytné, abychom uměli jako Marie naslouchat Božímu slovu. Kde se Boží slovo neslyší, tam je láska k bližnímu jako bez základů. Vždyť lidské jednání je jen tehdy dobré, když odpovídá Boží vůli. Oboje tedy patří do lidského života: ztišení i práce, naslouchání i děláni. Naslouchat jako Marie Božímu slovu.

Zdánlivě není nic jednoduššího. Jenže ve skutečnosti můžeme předpokládat, že ze sta lidí je nejméně osmdesát typu Marty. Že málokdo se umí utišit, soustředit se a zaposlouchat jako Marie. Kdysi na kněžských exerciciích došla mezi spolubratry řeč na to, co v tom je, že lidé nemají užitek z kázání. Tolik kázání už slyšeli. Tolik rad, podnětů a myšlenek. Už dávno by z nich mohli být lidé, kteří umějí krásně a pokojně křesťansky žít. Ale zatím si kázání ani nezapamatují, natož aby se podle něj řídili. Kde je příčina? Exerციátor řekl: „Dokud nenaučíte lidi řádně Božímu slovu naslouchat, to je nejen je slyšet, ale o něm i přemýšlet a rozjímat, dokud se lidé nenaučí rozjímavému naslouchání kázání a rozjímavé modlitbě po kázání, budou chodit do kostela bez užitku.“

Co to znamená rozjímavě naslouchat? Musíš se zamyslet nad tím, co jsi právě slyšel. Nepustit to hned z mysli. Dál o tom přemýšlet. Musíš si to rozebrat, zaujmout k tomu osobní stanovisko. Musíš se ptát: Co tahle pravda v mém dosavadním životě znamenala, jak jsem podle ní dosud jednal? Jak já mohu tuto pravdu víry, toto Boží slovo ve svém životě uskutečnit? Boží slovo je jako výbušnina, má obrovskou sílu, ale roznětkou k té výbušnině je tvá vůle, tvé chtění. Bez tvé spolupráce se tato síla pro tebe neuvolní. Jak ji uvolním? Jak to budu dělat? Tak se musíme ptát po každém kázání a výsledek, své předsevzetí, položit pokaždé při obětním průvodu na obětním misku jako svůj dar: Bože, já chci, pomoz mé slabosti! Tohle gesto obětování a pokory je důležité, abychom nezapomněli: Já dávám svou dobrou vůli. Bůh dává úspěch, bez něho by má dobrá předsevzetí vyhasla. Tak to tedy s námi se všemi má být: máme být jako pečlivé Marty, ale takové Marty, které umějí napřed s Marií usednout a naslouchat, a pak přemýšlet, modlit se a jednat. Vyznejme tedy svou víru v Boží slovo a uvažujme: Kolik z dnešního slova platí na mne a jak se podle toho zařídím?

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Pán Ježíš ví, jak to s námi je: neschází nám na dobré vůli, ale schází nám vůle pevná. Dnes si něco umíníme a zítra už to nedokážeme dodržet. Proto moc potřebujeme jeho pomoc, milost Boží pomáhající. Prosme o ni:

Abychom nedělnímu kázání naslouchali a přemýšleli, jak podle něj začneme jednat.

Abychom si každý den při ranní modlitbě připomněli své předsevzetí z neděle a z poslední svaté zpovědi.

Abychom při večerní modlitbě zpytovali svědomí, jak jsme přes den zachovávali, co jsme si ráno umínili.

Abychom vždy dovedli rozeznat, co je pro život důležité a co je chvilková malichernost.

Abychom nezmalomyslněli nezdary, ale vždy znovu hledali nové cesty.

Abychom neztratili z očí cíl všeho snažení: dožrát do krásy křesťanů nebešťanů.

Abychom dělali, co ty chceš a byli tak tvým obrazem.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Sešli nám Otče, svého svatého Ducha; o něj tě v pokoře prosíme skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Abrahám nenechal pocestné jít dál, dokud jim neprokázal dobrodiní. Podobně jako on poslužme teď i my všem lidem svou modlitbou. Volejme společně:

Za všechny křesťany, za ty, kdo se celým svým životem dali do služby Církvi, a za ty, kdo pro Církev trpí.

Za ty, kterým je v Církvi svěřeno hlásání evangelia a vyučování.

Za ukončení válek a konfliktů, za upokojení těch, kdo šíří nenávist, a za pokojné soužití a spolupráci národů.

Za soudce: za jejich moudrost, smysl pro spravedlnost a nestrannost.

Za lidi, kteří jsou přetíženi prací a nemají čas naslouchat Božímu slovu ani druhým lidem.

Za lidi žijící mimo svůj domov, především za ty, kterým se nedostává pohostinného přijetí.

Za ty, kdo ve svých starostech, nemocech a utrpení propadli zoufalství, aby našli novou naději.

Za oběti nehod a katastrof: za ty, kdo přišli o své blízké nebo o vlastní zdraví, a také prosme za věčnou spásu těch, kdo zemřeli.

Prosme každý sám za sebe, abychom ve shodě s Božími dary, byli užiteční své církevní obci.

Pane, pohleď na všechny lidi a na jejich starosti, které jim berou pravý pokoj. Smiluj se a nenechávej nikoho bez své pomoci. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Bože, podle tvého ustanovení máme účast na jedné dokonalé oběti Kristově, v níž všechny dřívější oběti našly smysl a dovršení; přijmi tedy tyto dary, jako jsi přijal oběť Ábelovu, a co každý z nás přináší ve spojení s Kristem, ať prospěje ke spáse všech. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 8. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Dokonalá jednota Boží je základem jednoty Církve

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť my hříšníci jsme byli od tebe daleko, ale skrze krev tvého Syna jsme ti blízko a tvůj Duch nás shromažďuje v jedno, abychom také my byli v tobě, jako je v tobě tvůj Syn. Vždyť jsme tělem Kristovým a chrámem tvého Ducha a chceme ti vydávat svědectví a chválit tvou dobrotu a moudrost. A proto se připojujeme k chvále, kterou ti vzdávají nebesa, zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 111,4.5

Památku ustanovil na své divy, Hospodin je milosrdný a dobrotivý; pokrm dal těm, kdo se ho bojí.

Nebo: Zj 3,20

Hle, stojím u dveří a klepu, praví Pán: Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Svámi svátostmi nás, Bože, uvádíš do nového života; pomáhej svému lidu, ať se nevrací k tomu, co je staré a špatné, ale vytrvá na cestě k tobě. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Dobro i zlo jsou součástí našich dějin. Bůh nás podobenstvím o pšenici a plevelu učí své velké neutuchající trpělivosti, která nejedná neuváženě a zbrkle. Naopak velkoryse očekává pozitivní výsledek našich dějin. Bůh totiž nemá strach, který je plodem zla a hříchu, nemusí se obávat ztráty své autority a moci. Dobro, kterým je on sám, má nepřekonatelnou sílu, i když se zdá malé jako hořčičné zrnko nebo kousek kvasu a jeho termíny se jeví dlouhé. Spěch, netrpělivost, co nejlepší a neúspěšnější výsledek hned, co nejdřív, pesimistické vidění i obavy ze ztráty pozice jsou naopak projevy Božího opaku.

K ZAMYŠLENÍ B

Soucit neodmyslitelně patří k životu každého křesťana. Znamená to doslova trpět s druhým, vžít se zcela do jeho situace, cítit s ním. Opravdový soucit s námi má Ježíš: „Bylo mu jich líto,“ říká se v dnešním evangeliu. Boží Syn se pro nás stal člověkem, naším bližním, zcela se vžil do naší nelehké situace, zřekl se sám sebe, vzal na sebe naše bolesti, podobu služebníka, jak to říká svatý apoštol Pavel. Text dnešního úryvku evangelia nás zve, abychom vyšli ze sebe, odhlédli od problémů našeho vlastního já a začali se vážně zajímat o lidi kolem nás. Máme být především bližními našim bližním. A to vůbec není lehké. Avšak jednoznačně nás takový postoj činí podobnými Božímu Synu. Cožpak nejsme dětmi jednoho nebeského Otce?

K ZAMYŠLENÍ C

Bůh k nám přichází se svým slovem a poselstvím pokoje. Očekává postoj naslouchání a přijetí. Jeho slovo a výpověď jsou prosté a stručné, a to jak v případě Abraháma, tak v případě Marie a Marty. V jeho slovu je příslib, který se nepochybně uskuteční! Vždyť „Bůh řekl, a stalo se.“ Z naší strany se naopak hlásí aktivita a nepokoj, snad i nervozita a obavy. Co všechno musím zařídit já, co mne čeká? Proč mi druhý nepomůže? Nemám a ani nechci mít čas. Stavím vlastní já nad božské Ty. Přehnanou činností riskujeme, že nás Boží poselství mine, že je vůbec nezachytíme, i když přichází právě k nám. „Kristus je v nás, naděje na věčnou spásu.“